

[Bente Juncker]

Endelig ser CD positivt på, at undervisningsministeren agter at komme med en årlig redegørelse til folketinget på baggrund af det samlede forskningsbudget. Det kan være nødvendigt med den lynhurtige udvikling, vi har.

Poulsgaard (FP):

Ja, man kan egentlig godt undre sig lidt over, når nu man skal debattere denne redegørelse, at fru Jytte Hildens første ord var »kvindeforskning«. Tja, skulle vi ikke have menneskeforskning fremfor kvindeforskning? Det, man bliver bange for, er de politiske overtoner, der ligger i det, når man begynder med kvindeforskning, fredsforskning. Så ved man ikke rigtig, hvor seriøst og hvor alvorligt det hele er ment. Det kan man være bange for.

Ellers vil jeg da gerne sige til ministeren, at vi er glade for, at vi har fået denne redegørelse, og der er så afgjort ting i den redegørelse, vi er 100 pct. enige med ministeren i. Vi er enige, når ministeren skriver, at som et eksempel på et område, hvor udbygningsplanerne er iværksat eller under udførelse, kan nævnes datalogi og datateknik på universiteter. I det data- og computersamfund, vi er på vej ind i, og hvor dansk erhvervsliv jo nok også kan få en stor chance, er det meget vigtigt, at man går ind i forskning omkring disse opgaver.

Vi synes måske nok, at ministeren slår med den store hammer, når han på side 3 siger:

»At styrke grundforskningen er lige så vigtigt som at standse gældsætningen og genoprette den økonomiske selvstændighed. I begge tilfælde har vi en moralsk forpligtelse til at sikre det grundlag, som den kommende generation (og kommende regeringer) skal bygge videre på«.

Vi er selvfølgelig enige i, at vi skal have standset gældsætningen, og at vi skal genoprette den økonomiske selvstændighed, men det er jo det, erhvervslivet skal klare, og det skal også klare de øgede bevillinger til forskningen.

Det er vigtigt at forske, men det er altså ikke uvæsentligt, hvad der bliver forsket i. Derfor er vi da også glade for, at ministeren nævner en hel del både om nordisk samarbejde og om samarbejde på europæisk plan,

for det er lidt fjollet, at Danmark, Norge, Sverige og Vesttyskland forsøger i det samme. Der kunne samarbejdet måske udbygges.

Vi er også enige, når regeringen siger, at vi skal have noget mere kontraktforskning. Det mener vi også er en af de ting, det er værd at drøfte.

Der er andre ting, der ikke står her i redegørelsen, men som man kunne have lyst til at nævne, når vi diskuterer forskning, bl.a. en hel del af den forskning, der foregår på de forskellige uddannelsessteder, hvor man stadig væk har den regel, at 40 pct. af tiden er sat af til forskning. Vi har set nogle rapporter, og det, der bliver forsket dér, er lidt eller ingenting – for at sige det mildt. Det er måske ikke den allerbedste anvendelse af forskningsmidler.

Vi mener i fremskridtspartiet – det har vi altid ment: lad dem forske, der er egnet til det, og lad dem undervise, der er egnet til det. At der er knyttet nogle forskerstillinger til de forskellige undervisningssteder, er en anden sag. Med den opdeling, man har, er det ikke alle, der er motiveret. Det er heller ikke alle, der, fordi de har fået en højere uddannelse, er egnede til forskning. Det kunne man nok ønske at der blev ændret lidt ved.

Fru Eva Møller var inde på humaniora, og hun sagde noget om, at folk skulle kende deres baggrund. Det er jeg fuldstændig enig i, men på den anden side: hvor mange penge skal vi pøse ud? Hvad har vi pøset ud til humaniora og til højere uddannelser i de seneste 10 år? Det er procentvis mere end nogen sinde i Danmarkshistorien.

Forleden dag havde jeg en skoleklasse herinde – dem har jeg mange af – og det var voksne mennesker. Det var på Danmarks befrielsesdag, og jeg spurgte dem: hvad hed den engelske general, der befriede Danmark? Der var ikke én af de 20 unge mennesker, der anede et klap om det. Og da jeg nævnte navnet på ham, kendte de det heller ikke. Det er endnu værre, synes jeg. Der kunne man godt sige, at der var brug for en enorm indsats, for det er vigtigt at kende fortiden. Men jeg er bange for, fru Eva Møller, at hvis vi skulle opfylde de ønsker, så er de penge, der er sat af, alt, alt for få.

I det store og hele skal ministeren ikke have utak for den, kan man måske sige, om-prioritering, der foregår med hensyn til visse grupper. Vi har nu set disse, jeg ved ikke,